

cala un dia em va dir: «Ja veus, noi, que això de fer sardanes per mi no és res, no tinc problemes, doncs n'he fetes moltes i l'experiència és gran, el meu gran problema és posar-hi nom, perquè ja he esgotat els que a mi m'agradaven». També em deia moltes vegades, tot recordant que ningú és profeta a la seva terra: «Mira, tot el que ara faig, ningú o gairebé ningú, no en fa cas; tot passa per alt, però quan sigui mort, tot serà molt «maco» i ben fet i tindrà un valor que ara no té».

5) Quan s'estava a Malgrat, la seva vida era tranquil·la com sempre i en el temps dels bolets, ja el veies a ell i a un bon amic seu, i molt bona persona —l'Antolí del carrer Mallorca— que se n'anaven cap a la muntanya a buscar-ne i a fe de Déu que en trobaven, perquè això sí, n'hi havia molts, però és que ell en sabia i de passada els coneixia molt bé. Sempre en portava, de bolets, però també portava alguna sardana, d'entre elles «Els tres pins» (jo sé molt bé com es va fer). Quan l'Antolí, pel que fos, no podia anar amb l'AVI, el qui anava era el meu fill Josep, que era molt petit.

6) Tenia tant i tant la sardana al cap que quan la signava, ja acabada, posava J. Vicens i la J. de Josep, era la clau de sol i tot fent broma em deia: «Mira, noi, em surt més bé la clau de sol que la J per signar».

7) A l'homenatge de l'any 56 a Malgrat, la cobla Iris no sabia que era dedicada a ell i començaven l'audició amb una sardana que no era seva. La meva filla Quimeta els ho va dir i la resposta fou que no en sabien res, car la Junta res no els havia dit, i per acabar-ho de complicar no en portaven ni una; sort que nosaltres en teníem, vàrem triar les més convenients i així es va poder fer l'audició com calia.

L'autor d'aquest escrit amb
la seva germana Carme.

if020 Ja a L'Escala, més vellet, la vida anava passant. Quan la família el visitàvem i ens interessàvem per la seva salut, recordo que una vegada li baig dir: «Com estàs?, et trobo força bé», la seva resposta fou: «Ai noi, això no és així. Perquè aquesta vegada el Xaxu està fotut». Al meu noi i a la meva filla els va dir el mateix i si no recordo malament encara va viure quinze anys.

Aquestes són més o menys part de les vivències del meu pare, la realitat sense floritures, és el que jo en aquests moments recordo, però la veritat.

Josep Vicens i família